

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/119/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120307612
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6120307612.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00 686 930, zastúpeného zástupcom RASLEGAL, s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava - Staré mesto, IČO: 36 855 561, proti žalovanému v 1/ rade: Dubai Industry, s.r.o., so sídlom Kysucká cesta 3/536, 010 01 Žilina, IČO: 36 609 064, zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária AŠTARY, s.r.o., so sídlom Mariánske námestie 29/6, 010 01 Žilina, IČO: 53 588 452, proti žalovanému v 2/ rade: X.. C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. C. H. XXX/X, XXX XX D., zastúpenému zástupcom BUKNA, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Jánoškova 1545, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 865 044, o uplatnenom nároku na zaplatenie 10.000 Eur s príslušenstvom vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 50Cb/65/2020-351 zo dňa 18. februára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 50Cb/65/2020-351 zo dňa 18. februára 2022 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný v 2/ rade **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu voči žalovanému v 2/ rade zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 2/ rade náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozsudku okresný súd poukázal na žalobu žalobcu a jej odôvodnenie, na vydaný platobný rozkaz v rámci upomínacieho konania, odpor žalovaného v 1/ rade a žalovaného v 2/ rade, vyjadrenie žalobcu k odporu žalovaných v 1/ a v 2/ rade, písomné vyjadrenie žalovaného v 2/ rade zo dňa 08.12.2020, následné písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 09.02.2021, ktoré podrobne popísal v odsekoch 1. až 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

3. Okresný súd uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 18.02.2022 na základe dispozitívneho úkonu žalobcu pripustil zmenu žaloby voči žalovanému v 1/ rade a zároveň na základe zhodného návrhu žalobcu a žalovaného v 1/ rade schválil medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade uzavretý zmier.

4. Zároveň okresný súd uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 18.02.2022 samostatne prejednal žalobcom uplatnený nárok voči žalovanému v 2/ rade, a to vo väzbe na konštatovanie samostatného procesného spoločenstva na strane žalovaných v 1/ a v 2/ rade v postavení dlžníka a ručiteľa (§ 76 CSP).

5. Okresný súd poukázal na priebeh nariadeného pojednávania konaného dňa 18.02.2022, vykonané dokazovanie a za aplikácie ust. § 261 ods. 6 písm. d), ods. 7, § 497, § 303, § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka dospel k záveru, že žaloba žalobcu voči žalovanému v 2/ rade nie je dôvodná, a preto ju voči žalovanému v 2/ rade zamietol.

6. V odseku 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že neprihliadal na námietku nedostatku miestnej príslušnosti Okresného súdu Žilina vznesenú žalovaným v 2/ rade v písomnom vyjadrení zo dňa 08.12.2020, nakoľko túto nepovažoval za dôvodnú. Žalobca po podaní odporu žalovanými v 1/ a v 2/ rade v upomínacom konaní v písomnom vyjadrení zo dňa 22.09.2020 navrhol v súlade s ust. § 14 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní v znení neskorších predpisov pokračovanie v konaní na Okresnom súde Žilina. Miestna príslušnosť Okresného súdu Žilina je daná podľa ust. § 15 ods. 1 CSP (všeobecný súd žalovaného v 1/ rade) v spojení s ust. § 37 CSP, v zmysle ktorého, ak je miestne príslušných niekoľko súdov, môže sa konať na ktoromkoľvek z nich.

7. Okresný súd poukázal na to, že predmetom konania v prejednávanej veci bol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 10.000 Eur s dojednaným úrokom z omeškania vo výške 25 % ročne z tejto sumy od 01.04.2019 do zaplatenia, ktorá istina predstavuje časť nesplatenej istiny úveru poskytnutého žalobcom žalovanému v 1/ rade na základe Zmluvy o kontokorentnom úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade dňa 19.04.2018 v znení, ako bola predložená do spisového materiálu na č.l. 13 a nasl. spisu (ďalej len „Zmluva o úvere“). Vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade žalobca uplatňoval svoj nárok v postavení dlžníka zo Zmluvy o úvere a vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade v postavení ručiteľa. Skutkové vymedzenie žalobcom uplatneného nároku, ktorým bol súd v civilnom sporovom konaní viazaný, vyplývalo primárne z obsahu žaloby žalobcu zo dňa 28.05.2020 (č.l. 3 a nasl. spisu). Pokiaľ žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 09.02.2021 poukázal, hoci len z opatrnosti a sekundárne na iné skutkové okolnosti uplatneného nároku vo väzbe na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ku ktorému pristúpil v januári 2021 na základe Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s odkazom na dojednanie v článku XIII. bod 13.1 písm. a) Všeobecných úverových podmienok, tak podľa obsahu písomného vyjadrenia žalobcu zo dňa 09.02.2021 a ním uvádzaných skutočností by išlo o zmenu žaloby spočívajúcu v zmene, resp. doplnení rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe (§ 140 ods. 2 CSP). Žalobca však v písomnom vyjadrení zo dňa 09.02.2021 zdôraznil a trval na tom, že zosplatenie úveru nastalo už z dôvodu ukončenia obnovy úveru dňa 31.03.2019. Vzhľadom na obsah tohto písomného podania žalobcu okresný súd konštatoval, že žalobca, ktorý je výlučne oprávnený disponovať predmetom konania, zmenu žaloby spočívajúcu v zmene alebo doplnení rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe, resp. skutkových okolností uplatneného nároku nenavrhol a zotrval na pôvodnom skutkovom vymedzení uplatneného nároku, ktorá skutočnosť bola relevantná vo vzťahu k rozhodovaniu o nároku žalobcu voči žalovanému v 2/ rade v postavení ručiteľa.

8. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané a uvedené nebolo sporné, že dňa 19.04.2018 žalobca v postavení veriteľa a žalovaný v 1/ rade v postavení dlžníka uzatvorili Zmluvu o kontokorentnom úvere č. MU-8002648980. Základné podmienky poskytnutia úveru boli dojednané v článku I. Zmluvy o úvere, pričom v zmysle dojednaní v článku II. bod 2.2. „...vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán bližšie nešpecifikované touto zmluvou a dohodou o ručení sa riadia Všeobecnými úverovými podmienkami Tatra banky, a.s. zo dňa 07.03.2008“ (č.l. 122 a nasl. spisu) (ďalej len „Všeobecné úverové podmienky“). Ďalej vykonaným dokazovaním bolo preukázané a rovnako nebolo medzi stranami sporné, že Zmluvu o úvere uzatváral za žalovaného v 1/ rade žalovaný v 2/ rade, ktorý bol v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere dňa 19.04.2018 v zmysle výpisu z obchodného registra jediným spoločníkom a konateľom žalovaného v 1/ rade.

9. Záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade založený Zmluvou o úvere zo dňa 19.04.2018 okresný súd posúdil ako vzťah obchodno-právny v zmysle ust. § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, konkrétne ako zmluvu o úvere uzatvorenú podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

10. Okresný súd uviedol, že z obsahu Zmluvy o úvere vyplýva, že jej súčasťou obsiahnutou v článku VI. bod 6.6 je aj Dohoda o ručení a vyhlásenia a záväzky ručiteľa, na základe ktorej žalovaný v 2/ rade v postavení ručiteľa tak, ako je označený v záhlaví Zmluvy o úvere a tak, ako Zmluvu o úvere aj v postavení ručiteľa podpísal na strane 9 zmluvy, prevzal ručiteľský záväzok za uspokojenie pohľadávky veriteľa voči žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi zo Zmluvy o úvere. V zmysle dojednaní článku VI. bod 6.6.1.

ručiteľ vyhlásil, že „...v prípade, ak dlžník nezaplatí zabezpečenú pohľadávku riadne a včas, zaplatí zabezpečenú pohľadávku veriteľovi za dlžníka v súlade s touto zmluvou“, pričom zmluvné strany sa dohodli, že „...veriteľ je oprávnený vyzvať a domáhať sa zaplataenia zabezpečovanej pohľadávky od ručiteľa bez predchádzajúceho vyzvania dlžníka a poskytnutia ďalšej primeranej lehoty na plnenie dlžníkovi“ a zmluvné strany vylúčili takúto povinnosť veriteľa uvedenú v § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka. V článku VI. bod 6.6.2. Zmluvy o úvere sa ručiteľ zaviazal „...po obdržaní výzvy veriteľa zaplatiť veriteľovi dlžníkom nezaplatenú splatnú zabezpečenú pohľadávku alebo jej splatnú časť, ktorá bude obsahovať správu o tom, že dlžník nezaplatil zabezpečenú pohľadávku v súlade s ustanoveniami tejto zmluvy, a to v lehote uvedenej v tejto výzve a na účet určený veriteľom v tomto oznámení.“ Zabezpečená pohľadávka bola definovaná v článku I. bod 1.3 Všeobecných úverových podmienok (č.l. 123 rub spisu).

11. Závazok žalovaného v 2/ rade ako ručiteľa za splnenie pohľadávok žalovaného v 1/ rade zo Zmluvy úvere uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade dňa 19.04.2018 okresný súd v nadväznosti na ust. § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka posudzoval podľa ustanovenia § 303 a nasl. Obchodného zákonníka a konštatoval, že obsahom dojednania v článku VI. bod 6.6. Zmluvy o úvere je platný ručiteľský záväzok žalovaného v 2/ rade. V čase uzatvorenia Dohody o ručení, resp. ručiteľského vyhlásenia zo dňa 19.04.2018 žalovaný v 2/ rade bol jediným spoločníkom a konateľom žalovaného v 1/ rade. Uvedená skutočnosť vylúčila jeho postavenie spotrebiteľa vo vzťahu k žalobcovi, a to s odkazom na závery vyjadrené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09. novembra 2016, sp. zn. 5Ndc 10/2016, ktorý záver okresný súd citoval v odseku 23. odôvodnenia. Pre posúdenie charakteru právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2/ rade založeného dohodou o ručení a ručiteľským vyhlásením žalovaného v 2/ rade, okresný súd považoval za relevantný práve moment uzatvorenia Zmluvy o úvere, súčasťou ktorej je aj Dohoda o ručení zo dňa 19.04.2018. Okresný súd konštatoval, že ručiteľský záväzok žalovaného v 2/ rade, to znamená záväzok uspokojiť žalobcu v postavení veriteľa, ak žalovaný v 1/ rade v postavení dlžníka voči nemu nesplní svoj určitý záväzok, vznikol momentom uzatvorenia dohody o ručení, obsahom ktorej je ručiteľské vyhlásenie žalovaného v 2/ rade, zodpovedajúce ust. § 303 Obchodného zákonníka dňa 19.04.2018 a nie dňom čerpania úveru žalovaným v 1/ rade ako namietal žalovaný v 2/ rade. Vznik ručiteľského záväzku žalovaného v 2/ rade, ktorého obsah je daný ust. § 303 Obchodného zákonníka, nemožno stotožňovať so vznikom povinnosti ručiteľa plniť za podmienok vyplývajúcich z dispozitívneho ust. § 306 Obchodného zákonníka, resp. z odlišného dojednania medzi veriteľom a ručiteľom. Nebolo tak podľa názoru okresného súdu relevantné pre právne posúdenie veci, či v čase čerpania úveru, resp. v čase, kedy sa veriteľ domáha plnenia od ručiteľa, má ručiteľ stále postavenie spoločníka a konateľa dlžníka. Z uvedeného, úvahy žalovaného v 2/ rade o jeho postavení spotrebiteľa v právnom vzťahu so žalobcom neboli správne, a to práve vzhľadom na jeho väzby k žalovanému v 1/ rade v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a v čase vzniku jeho ručiteľského záväzku momentom uzatvorenia Zmluvy o úvere, súčasťou ktorej je aj dohoda o ručení.

12. Okresný súd poukázal na to, že spornou skutkovou okolnosťou v konaní bolo, či a v akej výške došlo k reálnemu poskytnutiu úveru žalobcom žalovanému v 1/ rade na základe Zmluvy o úvere. Skutočnosť čerpania kontokorentného úveru žalovaným v 1/ rade a výšku jeho čerpania žalobca preukázal predloženým výpisom z účtu žalovaného v 1/ rade, pre ktorý mu bol poskytnutý kontokorentný úver za obdobie od 30.04.2018 do 31.08.2020 (č.l. 63 spisu), pričom žalovaní v 1/ a v 2/ rade tento listinný dôkazný prostriedok ani skutkové tvrdenia, ktoré z jeho obsahu žalobca dovodzoval, v priebehu konania relevantne nespochybnili. Žalovaný v 1/ rade a ani žalovaný v 2/ rade v priebehu konania výslovne nepopreli, že by žalovaný v 1/ rade kontokorentný úver na základe Zmluvy o úvere nečerpал, resp. že by ho čerpал v inej výške ako tvrdil žalobca (§ 151 ods. 1 a 2 CSP).

13. Ďalšou spornou skutkovou okolnosťou, ktorá mala zásadný vplyv na posúdenie povinnosti žalovaného v 2/ rade plniť vo vzťahu k žalobcovi ručiteľský záväzok, bolo, či žalobca doručil žalovanému v 1/ rade Oznámenie o ukončení automatickej obnovy úveru zo dňa 25.01.2019, a to vo väzbe na skutkové vymedzenie uplatneného nároku vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade v zmysle žaloby.

14. Okresný súd poukázal na článok III. bod 3.2. Zmluvy o úvere, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že dlžník je oprávnený požadovať od veriteľa čerpanie úveru až do výšky disponibilného úverového rámca po splnení podmienok poskytnutia úveru. Dlžník sa zaväzuje splatiť veriteľovi úver v deň konečnej splatnosti uvedený v základných podmienkach spolu s príslušenstvom pohľadávky veriteľa a súčasťami pohľadávky veriteľa. V zmysle článku I. Základné podmienky Zmluvy o úvere je uvedený deň konečnej

splatnosti ako deň určený v zmysle bodu 3.4. nižšie. V zmysle článku III. bod 3.4. Zmluvy o úvere sa zmluvné strany dojednali, že prvým dňom konečnej splatnosti pre účely tejto zmluvy bude 31.03.2019 (ďalej len „rozhodujúci deň“). V rozhodujúci deň a tiež v deň každého výročia rozhodujúceho dňa dôjde ku zmene dňa konečnej splatnosti vždy o jeden kalendárny rok (ďalej len „obnova“), pokiaľ niektorá zmluvná strana tejto zmluvy neoznámí druhej zmluvnej strane ukončenie obnovy dňa konečnej splatnosti v zmysle bodu 3.5. nižšie. Dňom výročia rozhodujúceho dňa sa rozumie deň, ktorý sa číselným označením dňa a mesiaca v príslušnom kalendárnom roku zhoduje s číselným označením dňa a mesiaca rozhodujúceho dňa s výnimkou, že ak takýto deň nie je v príslušnom roku, bude dňom výročia posledný deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. Podmienky ukončenia obnovy dňa konečnej splatnosti úveru boli následne zmluvnými stranami dojednané v článku III. bod 3.5. Zmluvy o úvere tak, že každá zmluvná strana tejto zmluvy je oprávnená doručiť druhej zmluvnej strane neodvolateľné oznámenie o ukončení obnovy dňa konečnej splatnosti, a to najneskôr 30 dní pred aktuálnym dňom konečnej splatnosti, pokiaľ druhá zmluvná strana nebude akceptovať aj neskôr doručené oznámenie. Doručením takéhoto oznámenia druhej zmluvnej strane alebo akceptovaním neskôr doručeného oznámenia sa skončí obnova, čo znamená, že v deň konečnej splatnosti nedôjde k obnove dňa konečnej splatnosti a nastanú všetky účinky spojené s dňom konečnej splatnosti podľa tejto zmluvy. Uvedené účinky oznámenia môže veriteľ zmeniť stanovením rozvázovacej podmienky v oznámení.

15. Okresný súd poukázal na to, že žalobca v priebehu konania tvrdil, že ukončenie obnovy dňa konečnej splatnosti úveru oznámil žalovanému v 1/ rade listom zo dňa 25.01.2019 (č.i. 18 spisu), ktorý mal v daný deň zároveň zaslať žalovanému v 1/ rade a účinky doručenia ktorého mali nastať v súlade s dojednaním v bode 16.3 Všeobecných úverových podmienok, v dôsledku čoho dňa 31.03.2019 mala nastať konečná splatnosť úveru poskytnutého žalobcom žalovanému v 1/ rade na základe Zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 19.04.2018. V súlade s dojednaním článku VII. bod 7.3.1. by následne dlžník bol povinný v deň, ktorý je dátumom označený v základných podmienkach ako konečná splatnosť, v prípade kontokorentného úveru jednorazovo zaplatiť nezaplatený zostatok celkovej pohľadávky veriteľa (článok VII. bod 7.3.1. písm. a) Všeobecných úverových podmienok).

16. Podľa okresného súdu, pokiaľ žalobca v súvislosti s doručovaním oznámenia o ukončení dňa konečnej splatnosti úveru zo dňa 25.01.2019 žalovanému v 1/ rade poukazoval na dojednanie v článku XVI. bod 16.3. Všeobecných úverových podmienok, tak z tohto ustanovenia vyplýva, že „...pre účely doručovania podľa úverových dokumentov platí, že oznámenia, žiadosti alebo iná korešpondencia doručované prostredníctvom doporučenej poštovej zásielky platia za doručené tretím dňom nasledujúcim po dni ich odoslania (písm. c)“. Žalobca v priebehu konania uvádzal, že Oznámenie o ukončení obnovy dňa konečnej splatnosti úveru zo dňa 25.01.2019 odovzdal v rovnaký deň, t.j. dňa 25.01.2019 na poštovú prepravu na adresu žalovaného v 1/ rade v zmysle Zmluvy o úvere a výpisu z obchodného registra. Dojednanie zmluvných strán v článku XVI. bod 16.3. písm. b) Všeobecných úverových podmienok pre takýto prípad doručovania poštou výslovne predpokladá odoslanie zásielky formou doporučenej poštovej zásielky. Uvedenú skutočnosť žalobca v konaní nepreukázal, nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by Oznámenie o ukončení obnovy dňa konečnej splatnosti úveru zo dňa 25.01.2019 zaslal žalovanému v 1/ rade spôsobom predpokladaným článkom XVI. bod 16.3. písm. c) Všeobecných úverových podmienok, pričom len v prípade dodržania dojednaného spôsobu doručovania by mohla nastať fikcia doručenia tejto zásielky tretím dňom nasledujúcim po dni jej odoslania. Doručovanie predmetnej zásielky žalovanému v 1/ rade bolo v konaní sporné a žalobca túto skutočnosť nepreukázal.

17. Z vyššie uvedeného okresný súd konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že by v dôsledku Oznámenia o ukončení obnovy dňa konečnej splatnosti úveru zo dňa 25.01.2019 došlo k ukončeniu obnovy dňa konečnej splatnosti úveru v zmysle článku III. bod 3.5. Zmluvy o úvere, v dôsledku čoho nepreukázal, že konečná splatnosť úveru nastala dňom 31.03.2019 a zároveň nepreukázal, že nastali účinky spojené s dňom konečnej splatnosti úveru v zmysle článku VII. Všeobecných úverových podmienok.

18. Vzhľadom na uvedené okresný súd uzavrel, že žalobca nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku na skutkovom základe vymedzenom v žalobe voči žalovanému v 2/ rade v postavení ručiteľa, keďže nepreukázal (okresný súd zdôraznil, že na skutkovom základe vymedzenom v žalobe) existenciu splatnej zabezpečovanej pohľadávky voči žalovanému v 1/ rade, ktorej existencia je predpokladom

záväzku ručiteľa v zmysle dojednania v článku VI. bod 6.6.2. Zmluvy o úvere. Z uvedeného dôvodu preto okresný súd žalobu žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade v celom rozsahu zamietol.

19. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v 2/ rade bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania žalovaného v 2/ rade rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu, z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) CSP. Súčasne žiadal súd, aby mu doručoval oznámenia o všetkých procesných úkonoch súdu (najmä, nie však výlučne ust. § 219 ods. 3 CSP a pod.) aj elektronickou formou na adresu: V. Žalobca namietal, že rozsudok trpí vážnymi nedostatkami a je nezákonný. V danej veci okresný súd pochybil nielen, čo sa týka hmotno-právnych otázok, ale aj po procesnej stránke. Rozsudok považoval za zmätočný, arbitrárny a bez potrebných logických súvislostí. Podľa žalobcu okresný súd zásadne pochybil a nerešpektoval ustanovenia CSP o vedení pojednávania a vyhlásení rozsudku, čím zaťažil konanie vadami podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP. Poukázal na to, že so žalovaným v 1/ rade uzatvoril úverovú zmluvu, na základe ktorej tomuto žalovanému poskytol kontokorentný úver, ktorý spolu s príslušenstvom predstavoval sumu vo výške 101.980,91 Eur (v konaní pôvodne uplatnil iba časť úveru vo výške 10.000 Eur), za ktorý úver sa zaručil žalovaný v 2/ rade, v tom čase spoločník a konateľ žalovaného v 1/ rade. Dňa 25.01.2019 žalovanému zaslal Oznámenie o ukončení automatickej obnovy úveru podľa bodu 3.4. úverovej zmluvy. Konečná splatnosť úveru nastala dňa 31.03.2019, kedy úver expiroval. K tomuto dátumu boli žalovaný v 1/ rade ako úverový dlžník a rovnako tak žalovaný v 2/ rade z titulu ručenia povinní dlh v celom rozsahu vysporiadať, čo neurobili a dostali sa do omeškania. Žalovaní v rámci odporov spochybnili, že im boli doručené oznámenia o ukončení automatickej obnovy, ktorá námietka podľa žalobcu bola vznesená účelovo. Nakoľko žalovaní namietali nepreukázanie doručenia oznámenia o ukončení obnovy a žalobca nepoznal predbežné posúdenie tejto spornej otázky zo strany súdu prvej inštancie, resp. v tom čase nevedel a nemohol vedieť, či súd prvej inštancie bude mať za preukázané doručenie oznámenia o ukončení obnovy žalovaným, z opatrnosti pristúpil tiež k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v súlade s čl. XIII. bod 13.1. písm. a) Všeobecných úverových podmienok. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pristúpil iba sekundárne, ak by súd prvej inštancie nemal preukázané doručenie oznámenia o ukončení automatickej obnovy úveru, resp. by podľa súdu nenastali účinky tohto oznámenia. Žalobca mal za to, že účinky oznámenia o ukončení obnovy nastali, toto bolo žalovanému v 1/ rade riadne doručené, na čom zotrval. Podľa žalobcu uzatvorením zmluvy žalovaný v 1/ rade upustil od zospornenia tejto skutočnosti, v rámci zmluvy sa žalovaný v 1/ rade zaviazal uhradiť celú dlžnú sumu s príslušenstvom prostredníctvom dohodnutých splátok. Považoval za nelogické, aby žalovaný v 1/ rade uznal neexistentný, resp. nesplátný záväzok a zaviazal sa ho uhradiť v dohodnutých splátkach. V dôsledku uzavretia zmluvy podľa žalobcu zoslabla, ak nie priamo zanikla spornosť tejto otázky. Za opísaného stavu žalobca očakával, že na túto skutočnosť bude reflektovať aj súd prvej inštancie, nakoľko ostatné námietky žalovaného v 2/ rade boli zjavne špekulatívne, nepovažoval za hospodárne sa zúčastňovať nariadeného pojednávania, osobitne za stavu, že ak by okresný súd primárny útok nepovažoval za dostatočný, v spore bol prednesený aj sekundárny útok, kde okolnosť doručenia listiny žalovanému v 1/ rade nebola vôbec sporná. Dodal, že doručenie, resp. nedoručenie oznámenia o ukončení obnovy úveru žalovanému v 2/ rade, čiže ručiteľovi, nemá žiadne právne účinky a účinnosť ukončenia obnovy kontokorentného úveru nastáva už doručením príslušného oznámenia úverovému dlžníkovi, čiže žalovanému v 1/ rade. Táto skutočnosť podľa žalobcu sporná nebola. Okresný súd v rámci predbežného právneho posúdenia uviedol len skutočnosť, že považuje za sporné doručenie oznámenia o ukončení obnovy úveru žalovanému v 1/ rade, napriek tomu, že táto skutočnosť sa v dôsledku uzatvorenia zmluvy a uznania dlhu zo strany úverového dlžníka stala podľa žalobcu nespornou. Okresný súd preto nesprávne posúdil spornosť jednotlivých skutkových otázok, čím sa dopustil vady podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. V rámci predbežného právneho posúdenia súd prvej inštancie nikdy neuviedol, či považuje doručenie oznámenia o ukončení obnovy žalovanému v 1/ rade za preukázané alebo nie, teda neuviedol svoje predbežné právne posúdenie k tejto otázke. Na tomto mieste poukázal na obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a vymedzenie predmetu dokazovania, ktoré má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní, pričom účelom ustanovenia CSP je predídanie tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí. Podľa žalobcu predbežné právne posúdenie prezentované súdom prvej inštancie kvalitatívne predpoklady ust. § 181 ods. 2 CSP

nenaplnia, pričom uvedené ustanovenie výslovne a kogentne prikazuje súdu určitý procesný postup pri vedení a organizácii pojednávania. Za tohto stavu žalobca nemohol adekvátne reagovať na vzniknutú procesnú situáciu a nemal dostatočný priestor na uplatňovanie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, teda logicky nemohol predložiť žiadne dôkazy, keď po celé konanie nevedel, ktoré dôkazy sú pre súd relevantné a ktoré nie. Vzhľadom na uznanie dlhu žalovaným v 1/ rade bolo možné ukončenie obnovy dlhu považovať za nespornú skutočnosť. Podľa žalobcu súd prvej inštancie mal v rámci predbežného právneho posúdenia uviesť, že nemá preukázané doručenie oznámenia o ukončení obnovy napriek tomu, že sa žalobca pojednávania z dôvodov hospodárnosti nezúčastnil a riadne neúčast' ospravedlnil. Osobitne toto vníma ako zásah do jeho práv, keďže okresný súd neschválil zmier na pojednávaní, ktoré bolo nariadené dňa 12.01.2022, z dôvodov, aby dal priestor pripojiť sa k nemu aj žalovanému v 2/ rade, pričom už v tom čase konal v rozpore s procesným kódexom a miesto riadneho vedenia pojednávania zvolil pre žalovaného v 2/ rade bezdôvodne ústretový prístup. Podľa žalobcu celkovo vedenie konania zo strany okresného súdu bolo v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces, zmätočné, postrádalo nestrannosť a porušovalo princíp rovnosti zbraní. Opísaným postupom súdu prvej inštancie bol v rozpore so zákonom a rozsudok je pre žalobcu prekvapivý.

21. V ďalšej časti odvolania k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru žalobca uviedol, že k tomuto kroku pristúpil v rámci sekundárneho útoku, čiže in eventum, ešte pred uzatvorením zmiernu so žalovaným v 1/ rade a predtým ako odpadla/výrazne sa oslabilá spornosť tejto otázky. Podľa žalobcu rovnako tak, ako je možné vzniesť in eventum hmotnoprávnu námietku, resp. prostriedky procesnej obrany, je možné sekundárne, resp. in eventum uplatniť aj skutkové okolnosti, zmenu žaloby alebo prostriedky sekundárneho útoku, ako žalobcovi mu v tom v rámci súdneho sporu nič nebráni. Žalobca nie je nijako obmedzený na jeden procesný útok. Pokiaľ žalobca in eventum uviedol sekundárne skutkové tvrdenia a uplatnil sekundárne prostriedky procesného útoku, tak súd prvej inštancie sa mal s týmito prostriedkami procesného útoku riadne vysporiadať, pokiaľ vyhodnotil primárne prostriedky procesného útoku za nepreukázané. Ak súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané ukončenie obnovy kontokorentného úveru, mal sa následne zaoberať a vysporiadať so sekundárnou okolnosťou, či došlo alebo nedošlo k zosplateniu úveru z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žaloba bola vymedzená tým, že žalobca má nárok na vrátenie poskytnutých úverových prostriedkov, a to, či už z dôvodu neobnovenia úverového rámca (ukončenia automatickej obnovy) alebo vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pričom oba dôvody vyvolávajú rovnaké dôsledky, čím sa súd prvej inštancie nezaoberal. Na jednej strane súd prvej inštancie posúdil sekundárne skutkové tvrdenia žalobcu ako zmenu žaloby. Na strane druhej sa však už týmito skutkovými tvrdeniami odmietol zaoberať, čo odôvodnil tým, že žalobca súčasne nenavrhol formálne zmeniť žalobu a zotrval na pôvodných skutkových tvrdeniach. Ani jedno a ani druhé nezodpovedá skutočnosti, pretože platí, že ak okresný súd vyhodnotil primárny útok ako nedostatočný, v dôsledku čoho sa dostal v poradí k sekundárnemu útok, mal aj tento vecne posúdiť. Tomuto sa okresný súd vyhol, čím zaťažil rozsudok vadou arbitrárnosti a odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a nesprávnej aplikácie ust. § 140 CSP, pretože z ustanovenia § 140 ods. 2 CSP vyplýva, že v tomto prípade CSP nepredpokladá, že žalobca musí súčasne zmenu žaloby navrhnuť. V zmysle tohto ustanovenia za zmenu žaloby sa považuje už len podstatná zmena skutkových tvrdení, pričom k tomuto nemusí pristúpiť žiadny osobitný formálny návrh zo strany žalobcu. Aj bez návrhu žalobcu je súd povinný rozhodnúť o pripustení alebo nepripustení (v prípade naplnenia taxatívne vymedzených dôvodov) zmeny žaloby. Ex offio, po posúdení obsahu podania žalobcu, bez potreby formálneho návrhu. Okresný súd síce dospel k záveru, že ide o zmenu žaloby podľa ust. § 140 ods. 2 CSP, no o zmene nerozhodol, teda nezákonne aplikoval ust. § 140 ods. 2 CSP a odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Ak súd prvej inštancie podmienil zmenu žaloby návrhom zo strany žalobcu, resp. mu nebolo zrejmé, čoho sa sekundárnym útokom žalobca domáha, mal postupovať podľa ust. § 129 ods. 1 CSP. Nakoľko súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhované dôkazy na preukázanie mimoriadneho zosplatenia úveru, zaťažil svoje rozhodnutie aj vadou podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP. Žalobca zdôraznil, že rozsudok je zaťažovaný závažnými vadami a procesnými pochybeniami súdu prvej inštancie, je zjavne nespravodlivý, pretože v konaní nebolo sporné, že žalobca poskytol úverovému dlžníkovi úver, že za vrátenie tohto úveru sa zaručil žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ a že poskytnutý úver doposiaľ nebol vrátený. V danom čase bol zároveň žalovaný v 2/ rade konateľom a spoločníkom úverového dlžníka, teda sám disponoval poskytnutými finančnými prostriedkami a napriek tomu sa vyhýba svojej povinnosti z titulu ručiteľského záväzku, a to vrátiť finančné prostriedky. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať žalovaný nárok, ako bol vymedzený v petite žaloby, alternatívne zmeniť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

22. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v 2/ rade prostredníctvom zástupcu (č.l. 381 - 382 spisu). Žalovaný v 2/ rade považoval postup a rozsudok okresného súdu za správny, žiadal jeho potvrdenie a priznanie náhrady trov konania v celom rozsahu. Žalovaný v 2/ rade k odvolaniu žalobcu uviedol, že poukázanie na nepreukázanie doručenia oznámenia o ukončení automatickej obnovy úveru nepovažuje za účelové, naopak, ide o využitie prostriedkov procesnej obrany, nakoľko v zmysle Všeobecných úverových podmienok zo dňa 7.3.2008 mali byť akékoľvek oznámenia, žiadosti alebo akákoľvek iná korešpondencia, podané alebo uskutočnené medzi veriteľom a dlžníkom v písomnej forme. Žalobca počas celého trvania sporu nepredložil dôkaz, ktorý by preukázal doručenie oznámenia o ukončení automatickej obnovy úveru, napriek tomu, že si musel byť vedomý toho, že táto skutočnosť je sporná, pretože ako dôkaz predložil len Oznámenie o ukončení obnovy zo dňa 25.01.2019, bez preukázania jeho doručenia. Práve vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru možno považovať za účelové, nakoľko si sám žalobca nebol istý, či unesie dôkazné bremeno pri preukázaní doručenia oznámenia o ukončení automatickej obnovy úveru. Pokiaľ žalobca tvrdí, že doručenie, resp. nedoručenie oznámenia o ukončení obnovy úveru žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi nemá žiadne právne účinky a účinnosť ukončenia obnovy kontokorentného úveru nastáva už doručením žalovanému v 1/ rade, tak žalovaný v 2/ rade netvrdil, že mu malo byť doručené oznámenie o ukončení obnovy úveru, ale tvrdil a spochybňoval práve jeho doručenie žalovanému v 1/ rade, pretože to pre neho ako ručiteľa malo zásadný význam, pričom aj sám žalovaný v 1/ rade toto doručenie spochybnil. Pokiaľ v bode III. odvolania žalobca poukazuje na neuvedenie predbežného právneho posúdenia súdom, tak v prípade, ak by sa žalobca alebo jeho právny zástupca zúčastnili pojednávania, mohol predložiť návrhy na doplnenie dokazovania. Ustanovenie § 181 ods. 2 CSP požaduje vyšší dôraz na zodpovednosť žalobcu za jeho procesnú aktivitu. Nemožno od súdu žiadať, aby v prípade, ak sa žalobca nedostaví na pojednávanie, navrhoval vykonanie dôkazov za žalobcu. Poukázal na názor Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého v prípade, ak súd neuvedie predbežné právne posúdenia, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Zo samotnej skutočnosti, že určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 OSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia, či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že súd neupozornil strany na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im odoprel možnosť splniť dôkaznú povinnosť a následne uniesť dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobca, okrem iného, poukazyval na zásah do jeho práv z dôvodu neschválenia zmluvy na pojednávaní nariadenom na deň 12.01.2022, žalovaný v 2/ rade považoval za potrebné poukázať na to, že od neho nemožno požadovať, aby bez náležitého oboznámenia sa s obsahom navrhovaného zmluvy a jeho následkov sa k nemu pripojil. Preto nepovažoval postup okresného súdu ako bezdôvodne ústretový prístup voči žalovanému v 2/ rade. Z toho, že okresný súd umožnil žalovanému v 2/ rade sa oboznámiť s návrhom zmluvy, nevyplýva, že by nepovažoval vec za spornú. Pokiaľ žalobca uvádzal, že s najväčšou pravdepodobnosťou žalovaný v 2/ rade sám skonzumoval poskytnuté finančné prostriedky od žalobcu a že sa vyhýba svojej povinnosti z titulu ručiteľského záväzku, tak žalovaný v 2/ rade uviedol, že v čase, keď bol spoločníkom a konateľom žalovaného v 1/ rade, úver čerpaný nebol. Sám žalovaný v 2/ rade požiadal žiadosťou zo dňa 20.02.2019 žalobcu o prehodnotenie dohody o ručení z dôvodu, že počas toho, ako bol spoločníkom a konateľom žalovaného v 1/ rade, nebol kontokorentný úver čerpaný. Žalovaný v 2/ rade poukázal aj na to, že uzavretím zmluvy medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade nastala situácia, kedy záväzok, ktorého zaplata sa žalobca od žalovaného v 2/ rade domáha, nie je splatný, pretože splatnosť jednotlivých splátok je obsiahnutá v zmluvi. Odkázal na ust. § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka s tým, že žalovaný v 1/ rade spláca pohľadávku žalobcu, preto nie je podľa žalovaného v 2/ rade splnená podmienka na to, aby mal plniť. Žalovaný v 2/ rade poukázal na znenie ust. § 306 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého môže ručiteľ uplatniť voči veriteľovi všetky námietky, na ktorých uplatnenie je oprávnený dlžník. Zo schváleného zmluvy je nepochybné, že nie je splatná celá pohľadávka žalobcu a rovnako zo zmluvy vyplýva, že žalobca a žalovaný v 1/ rade sa dohodli na tom, že žalovaný v 1/ rade bude splácať dlžnú sumu postupne, pričom splatnosť jednotlivých splátok bude rovnako postupná. Ak teda nemôže kvôli uzavretému zmluvy žiadať žalobca zaplata celej žalovanej sumy od žalovaného v 1/ rade z dôvodu, že nie je splatná celá žalovaná suma, nemôže zaplata požadovať ani od žalovaného v 2/ rade, nakoľko ručenie ako akcesorický záväzok je „podriadený“ hlavnému záväzku a žalovaný v 2/ rade v postavení ručiteľa nemôže mať nevýhodnejšie postavenie ako dlžník.

23. K doručenému vyjadreniu žalovaného v 2/ rade sa písomne vyjadril žalobca v podaní zo dňa 09.06.2022 (č.l. 392 - 393 spisu). Zotrvával na tom, že okresný súd sa dopustil vážnych procesných

pochybení, ktorými zasiahol do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. K tvrdeniu žalovaného v 2/ rade, že on, ako aj žalovaný v 1/ rade spochybňovali doručenie oznámenia o ukončení obnovy žalovanému v 1/ rade, zdôraznil, že medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade bol uzatvorený zmier, čo nie je sporné. Uzatvorením zmiern žalovaný v 1/ rade upustil od zospornenia tejto skutočnosti a spornosť splatnosti žalovaného úveru tak zoslabla, resp. úplne zanikla. Považoval za nelogické, aby žalovaný v 1/ rade uznal nespltný záväzok. Na túto skutočnosť mal následne reflektovať aj súd prvej inštancie minimálne na úrovni bežného postupu pri dokazovaní, čiže nebolo potrebné dokazovať skutočnosti, ktoré sú súdu známe z jeho činnosti, čo sa však nestalo, čím okresný dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. S názorom žalovaného v 2/ rade, že neuviedenie predbežného právneho posúdenia žalobcu nevylučuje z možnosti uplatňovať jeho procesné práva, sa žalobca nestotožnil. Mal za to, že ukončenie obnovy kontokorentného úveru žalobca považoval za nespornú skutočnosť, teda nemohol predpokladať, že okresný súd túto okolnosť posúdi ako spornú, a tým, že žalobcovi nedal možnosť viesť ďalšie dokazovanie, odňal mu možnosť konať pred súdom, na čom nič nemení skutočnosť, že sa žalobca nezúčastnil pojednávania. Problémom podľa žalobcu zostáva to, že súd prvej inštancie sa k otázke preukázania ukončenia obnovy úveru nevyjadril vôbec, a teda, aj keby sa žalobca priamo pojednávania zúčastnil, nemohol by vedieť, že okresný súd v rozsudku nesprávne posúdi túto okolnosť ako spornú a nepreukázanú a v tom prípade by nemal možnosť navrhovať ďalšie dôkazy. Pokiaľ žalovaný v 2/ rade poukázal na údajný názor Najvyššieho súdu SR, tak nepoukázal na žiadne konkrétne rozhodnutie, pričom rozhodnutie ústavného súdu, na ktoré odkazuje - sp. zn. IV. ÚS 16/2012, nemá na predmetnú vec žiaden presah. Zvýraznil, že súčasná právna úprava CSP obligatórne prikazuje súdu určitý postup pri uvádzaní predbežného právneho posúdenia, pričom ide o kogentnú právnu normu. Považoval za zavádzajúce tvrdenie žalovaného v 2/ rade, že schválením súdneho zmiern nastala situácia, kedy záväzok žalovaného v 2/ rade nie je splatný, a to z toho dôvodu, že vzťah medzi žalovanými z procesného hľadiska predstavuje samostatné procesné spoločenstvo a už len z toho titulu potom nemá uzatvorenie zmiern dopady na žalovaného v 2/ rade, vo vzťahu ku ktorému eviduje žalobca samostatný nárok a aj preto, že v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie nebol ešte zmier so žalovaným v 1/ rade uzatvorený právoplatne, v ktorej súvislosti poukázal na ust. 217 ods. 1 CSP. Zdôraznil, že žalovaný v 2/ rade nespochybnil argumentáciu žalobcu vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu súdu prvej inštancie ohľadom zmeny žaloby in eventum. Dodal, že predpoklad súdu prvej inštancie, že žalobca bol povinný navrhnúť zmenu žaloby, na základe (eventuálnej) zmeny skutkových okolností, nemá oporu v platnej právnej úprave a je právne neudržateľný.

24. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v 2/ rade v podaní zo dňa 08.07.2022 (č.l. 402 spisu). Uviedol, že ak vo svojich vyjadreniach spochybňoval ukončenie obnovy kontokorentného úveru žalovaný v 1/ rade a aj žalovaný v 2/ rade, muselo byť žalobcovi zrejmé, že ide o spornú skutočnosť a rovnako si musel byť vedomý toho, že ide o spornú skutočnosť, nakoľko v konaní nepredložil doručku k doručeniu oznámenia o ukončení obnovy kontokorentného úveru. Prípadný priebeh pojednávania, ak by bol žalobca prítomný, podľa žalovaného v 2/ rade nie je možné určiť. Trval na tom, že skutočnosť ohľadom preukázania doručenia oznámenia o ukončení obnovy kontokorentného úveru sporná bola. Čo sa týka názoru Najvyššieho súdu SR, ktorý sa týka ust. § 181 ods. 2 CSP, tento je obsiahnutý v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/56/2020 zo dňa 28.12.2020. Žalovaný v 2/ rade opakovane zdôraznil, že ručiteľský záväzok je záväzkom akcesorickým. Ak podľa žalobcu nemá uzatvorenie zmiern žalobcu so žalovaným v 1/ rade na žalovaného v 2/ rade dopad, tak v Návrhu súdneho zmiern zo dňa 11.01.2022 predloženom žalobcom sa v bode II. okrem iného uvádza, že žalovaný v 1/ rade sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 102.000 Eur, a to v pravidelne sa opakujúcich mesačných splátkach. Následne, v Návrhu súdneho zmiern zo dňa 16.02.2022, ktorý bol aj prvostupňovým súdom schválený, sa v bode II. okrem iného uvádza, že žalovaný v 1/ rade sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 98.000 Eur, a to v pravidelne sa opakujúcich mesačných splátkach. Sám žalovaný v 1/ rade vo svojom Návrhu na schválenie súdneho zmiern zo dňa 16.02.2022 v bode I. uvádza, že uhradil žalobcovi sumu 4.000 Eur. Žalovaný v 2/ rade trval na tom, že pokiaľ žalovaný v 1/ rade ako dlžník spláca svoj záväzok (pričom úhrada 4.000 Eur bola vykonaná ešte pred dňom vydania rozsudku prvostupňovým súdom), nie je daný dôvod na to, aby mal za žalovaného v 1/ rade ako dlžníka plniť žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ. Ďalej žalovaný v 2/ rade uviedol, že i postup okresného súdu v prípade zmeny žaloby považoval za správny a na tom i naďalej trvá. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť s priznaním nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

25. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 12.7.2022 bol rovnopis vyjadrenia žalovaného v 2/ rade doručený na vedomie žalobcovi prostredníctvom zástupcu (doručenka na č.l. 408 spisu).

26. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

27. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/119/2022-412 zo dňa 17.01.2023, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 14.02.2023, na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, ako aj oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku žalobcovi prostredníctvom zástupcu podľa ust. § 219 ods. 3 CSP, a to elektronickou formou na adresu: V. na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

28. Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho konania a rozhodovania bola aplikácia ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, t.j. keď posudzoval napadnutý rozsudok okresného súdu a v ňom prijaté závery v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalobcu v ním podanom odvolaní zo dňa 20.04.2022. To, čo žalobca v rámci odvolacích dôvodov neurobil predmetom odvolacieho konania, vo väzbe k záverom vyjadreným v napadnutom rozsudku okresného súdu, sa zákonite ani nemohlo stať predmetom odvolacieho konania, a tým krajský súd nemal daný ani zákonný priestor, aby sa k iným, než odvolaním žalobcu namietaným záverom v napadnutom rozsudku okresného súdu vyjadroval.

29. Podľa odvolania žalobcu bolo zrejmé, že odvolacie dôvody boli tak procesno-právneho, ako aj hmotno-právneho charakteru. Žalobca namietal, že rozsudok okresného súdu je zmätočný, arbitrárny, bez potrebných logických súvislostí, že okresný súd nedodrжал postup v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, keďže z vyjadrenia predbežného právneho posúdenia veci na pojednávaní konanom dňa 18.02.2022 (ako je zachytené na zvukovom zázname), nebolo možné predvídať právne závery okresného súdu, ktoré sú uvádzané v napadnutom rozsudku, teda či považuje doručenie oznámenia o ukončení obnovy žalovanému v 1/ rade za preukázané alebo nie. Porušením ust. § 181 ods. 2 CSP ide o vadu konania, pretože uvedené malo za následok prekvapivosť rozsudku okresného súdu. Zvýraznil, že postup v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP podľa žalobcu je obligatórny, a pokiaľ dôjde k opomenutiu tejto povinnosti súdu, tak dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej namietal, že v rámci sekundárneho útoku pristúpil k tvrdeniu týkajúcemu sa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, vzneseniu ktorej námietky žalobcovi nič nebráni, keďže žalobca nie je nijako obmedzovaný na jeden procesný útok. Pokiaľ žalobca in eventum uviedol sekundárne skutkové tvrdenie a uplatnil sekundárny prostriedok procesného útoku, tak súd prvej inštancie sa mal s týmto prostriedkom vypořiadat'. Teda, ak okresný súd nepovažoval za preukázané ukončenie obnovy kontokorentného úveru, čo podľa žalobcu už ani nebolo sporné, mal sa zaoberať a vysporiadať so sekundárnou okolnosťou, teda či došlo alebo nedošlo k zosplateniu úveru z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Okresný súd sa uvedeným nezaoberal. Pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že ide o zmenu žaloby, o ktorej nerozhodol, týmto postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, resp. ak súd prvej inštancie podmienil zmenu žaloby návrhom zo strany žalobcu, mal ho vyzvať na doplnenie príslušného podania. Mal za to, že rozsudok je zjavne nespravodlivý, keď žalobca poskytol úverovému dlžníkovi, a to žalovanému v 1/ rade úver, za vrátenie ktorého sa zaručil žalovaný v 2/ rade ako ručiteľ, pričom poskytnutý úver doposiaľ nebol vrátený. V rámci uzavretého zmiernu sa žalovaný v 1/ rade zaviazal uhradiť dlžnú sumu s príslušenstvom prostredníctvom dohodnutých splátok, tým uznal neexistentný, resp. nesplátný záväzok, v dôsledku ktorého uzavretia zmiernu zoslabla, prípadne priamo zanikla spornosť otázky doručenia oznámenia o ukončení automatickej obnovy.

30. Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné a ani žiaduce, aby v odôvodnení rozsudku krajského súdu sa zopakovali tie skutkové a právne závery, ktoré vyjadril okresný súd v napadnutom rozsudku a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Je postačujúce za aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP, aby krajský súd odkázal na skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje. Uvedený postup krajského súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR

sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, v spojení aj s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 180/2005, a uznesením NS SR sp. zn. 8Cdo 190/2016 zo dňa 20.12.2017.

31. Len k zvýrazneniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku a vo vzťahu k jednotlivým odvolacím dôvodom žalobcu tak v procesnej, ako i hmotno-právnej rovine (387 ods. 3 CSP) tak, ako boli vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 20.04.2022, krajský súd uvádza nasledovné.

32. Za nedôvodné považuje odvolací súd tvrdenie žalobcu, že rozsudok prvoinštančného súdu je zmätočný, arbitrárny a bez potrebných logických súvislostí. Uvádza, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v označenom zákonom ustanovení spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaných (osobitne žalovaného v 2/ rade) k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t.j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany prejednávaneho sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností procesných strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol svoje zistenia, popísal vykonané relevantné dôkazy, a to vyjadrenia strán, listinné dôkazy, uviedol, ako tieto jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a ako na základe tohto vyhodnotenia vec správne posúdil. Rozsudok okresného súdu obsahuje riadne zdôvodnenie, uvedenie dôkazov, z ktorých okresný súd vyvodil skutkový záver, identifikoval zistený skutkový stav a následne prijatý právny záver riadnym spôsobom vyjadril. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zvýrazniť práve tie dôkazy, ktoré mali pre vec podstatný, rozhodujúci význam, čo okresný súd uskutočnil, rovnako dostatočným spôsobom zdôvodnil i svoj procesný postup, ktorý vo veci vykonal. To, že sa odvolateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o formálnosti a arbitrárnosti súdneho rozhodnutia.

33. K námietke, že okresný súd nedodrжал postup v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, tak pre vyhodnotenie tohto odvolacieho dôvodu žalobcu krajský súd považoval za potrebné v odôvodnení svojho rozsudku uviesť citáciu ust. § 181 ods. 2 CSP, podľa ktorého po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Odvolací súd poukazuje na to, že civilný sporový poriadok v ust. § 181 ods. 2 CSP v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa ust. § 118 ods. 2 OSP. Pokiaľ samosudca zákonné ust. § 181 ods. 2 CSP nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto zákonného ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu, napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. Striktné nedodržanie postupu podľa ust. § 118 ods. 2 OSP, t.č. ust. § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu nenesie so sebou dôsledok porušenia práva strany sporu na spravodlivý súdny proces. Už Ústavný súd SR k úprave ust. § 118 ods. 2 OSP konštatoval, že toto zákonné ustanovenie neukladá povinnosť súdu „naznačiť svoj predbežný právny názor“, ale upravuje iba povinnosť pri vedení pojednávania. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú, nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom § 118 ods. 2 OSP zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd neupozornili sťažovateľov na to, aby preukázali určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im, slovami sťažovateľov „odopreli možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno“ (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 zo dňa 12. januára 2012). Krajský súd v súlade aj s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR poukazuje na to, že cieľom ust. § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočne dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa

názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie tohto zákonného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (NS SR sp. zn. 1Obdo/92/2018). Vzhľadom k uvedenému preto nebol namieste odvolací dôvod žalobcu v tom, že zo strany okresného súdu bolo nedostatočné predbežné právne posúdenie veci podľa ust. § 182 ods. 2 CSP, oproti uvádzaným záverom v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu, ak krajský súd zvyrazňuje, že postup v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, nie je možné stotožňovať s tým, ako v konečnom dôsledku mieni súd meritórne vo veci rozhodnúť a na základe akých skutkových a právnych záverov toto svoje rozhodnutie odôvodniť, pretože uvedené má miesto až v rámci meritórneho rozhodnutia. Krajský súd k významu a použitiu ust. § 181 ods. 2 CSP tak, ako to vyjadril vyššie, poukazuje na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/57/2021, sp. zn. 1Obdo/92/2018, sp. zn. 4Cdo/266/2021, sp. zn. 7Cdo/279/2021, sp. zn. 1Obdo/3/2019.

34. Krajský súd sa oboznámil s postupom okresného súdu, s obsahom Zápisnice o pojednávaní zo dňa 18.02.2022, v ktorej je zaznamenaný postup podľa ust. § 181 ods. 2 CSP.

35. Krajský súd má za to, že pokiaľ by aj okresný súd nepostupoval v zmysle § 181 ods. 2 CSP, čomu nezodpovedá obsah Zápisnice o pojednávaní konanom pred okresným súdom zo dňa 18.02.2022, nemalo by to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu, v danom prípade žalobcu z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Striktné nedodržanie postupu v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu nie je procesnou vadou konania. Krajský súd v tejto súvislosti primerane poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/43/2020 zo dňa 24. marca 2021, ods. 26 odôvodnenia. Súčasne nejde ani o taký procesný postup zo strany okresného súdu, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Krajský súd vo vzťahu k námietke žalobcu o nedodržaní postupu okresným súdom v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/66/2020 zo dňa 28. októbra 2020, ods. 31. odôvodnenia, z ktorého vyplýva „...k námietke spočívajúcej v nerešpektovaní ustanovenia § 181 ods. 2 CSP uvádza, že cieľom predmetného ustanovenia je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Striktné nedodržanie postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2 OSP) zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné a ktoré zostali sporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, ako aj neuvedenie predbežného právneho posúdenia veci súdom) nemá žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. V zmysle judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu v zmysle ust. § 118 ods. 2 OSP (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Pri výkone spravodlivosti súd nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolatelia neodôvodnene namietali, že nedodržaním procesného postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP bolo porušené ich právo na spravodlivý proces.“

36. Krajský súd k neopodstatnenosti odvolacieho dôvodu žalobcu, ktorým namietal nedostatočné predbežné právne posúdenie veci v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, primerane poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 326/2012 zo dňa 21. júna 2012, podľa ktorého „...porušenie ustanovenia § 118 ods. 2 O. s. p. žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy, namietat' prípadne nesprávny procesný postup prvostupňového súdu v podanom odvolaní a podobne“.

37. Krajský súd konštatuje, že pred okresným súdom nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere,

že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tomuto záveru krajského súdu sa poukazuje aj na samotný priebeh súdneho konania, keď o návrhu žalobcu bolo v upomínacom konaní rozhodnuté platobným rozkazom, proti ktorému platobnému rozkazu bol pôvodne žalovanými v 1/ a v 2/ rade podaný odpor, v rámci ktorého sa bránili tvrdením o nedodržaní zmluvných podmienok žalobcom, týkajúcich sa doručovania oznámenia o ukončení automatickej obnovy úveru podľa úverovej zmluvy, teda, že uvedené Oznámenie o ukončení obnovy zo dňa 25.01.2019 žalovanému v 1/ rade nebolo doručené. Následne okresný súd postupoval tým spôsobom, že doručoval listiny vo veci a jednotlivé podania. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 20.10.2021, ktoré predvolanie bolo doručené žalobcovi prostredníctvom zástupcu dňa 07.07.2021 a žalovaným podľa doručení na č.l. 201, 203, 204 spisu, ktoré pojednávanie z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalovaného v 2/ rade o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov bolo odročené, o čom podľa Úradného záznamu zo dňa 20.10.2021 boli telefonicky upovedomení zástupca žalobcu a zástupca žalovaného v 2/ rade. Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na deň 12.01.2022, vo vzťahu ku ktorému pojednávaniu právny zástupca žalobcu odoslal dňa 11. januára 2022 (č.l. 268 a nasl. spisu) (deň pred nariadeným termínom pojednávania) okresnému súdu návrh na schválenie súdneho zmiernu so žalovaným v 1/ rade, ktorý žiadal schváliť „na zajtrajšom pojednávaní“ (č.l. 268 spisu), v ktorej súvislosti zároveň uviedol, že z dôvodu hospodárnosti sa pojednávania nebude zúčastňovať, svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti. Zároveň uviedol, že „...„Pokiaľ ide o žalovaného v 2/ rade, ak bude súhlasiť so znením zmiernu, navrhujeme, aby súd schválil zmier rovnakého znenia aj s ním (zahŕnul ho do zmiernu so žalovaným v 1/ rade). Pokiaľ súhlasiť nebude, žiadame, aby súd rozhodol voči nemu rozsudkom tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie....““. Rovnako svoju neúčast' ospravedlnil aj žalovaný v 1/ rade, ktorý navrhol schváliť navrhovaný súdny zmier. Podľa obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 12.01.2022 (č.l. 292 spisu) vo veci konajúca sudkyňa oboznámila návrh žalobcu na schválenie zmiernu so žalovaným v 1/ rade a zhodný návrh žalovaného v 1/ rade na schválenie zmiernu, pričom sa dopytovala na postoj žalovaného v 2/ rade, a to jeho právneho zástupcu k schválenému zmiernu, ktorý uviedol, že „...„pre krátkosť času a neprítomnosť žalovaného v rade 2/ z pracovných dôvodov do dňa dnešného pojednávania nebolo možné tieto jednanie uskutočniť“. Na to vo veci konajúca sudkyňa oboznámila prítomných s ďalším procesným postupom. Pojednávanie bolo odročené na deň 18.02.2022, ktorý termín pojednávania bol doručený žalobcovi prostredníctvom zástupcu podľa doručky na č.l. 299 spisu dňa 13.01.2022. Žalobca elektronicky dňa 16.02.2022 okresnému súdu oznámil, že žalovaný v 2/ rade zostal ohľadom súdneho zmiernu nečinný, že predkladá aktualizovaný návrh na schválenie súdneho zmiernu po zohľadnení už uhradenej splátky za mesiac január 2022. Ďalej uviedol, že z dôvodu hospodárnosti sa pojednávania nebude žalobca a ani právny zástupca zúčastňovať, čím ospravedlnil svoju neúčast' a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti. Podaním zo dňa 16. februára 2022, doručeným elektronicky Okresnému súdu Žilina žalovaný v 1/ rade uskutočnil návrh na schválenie súdneho zmiernu a žiadosť o ospravedlnenie na pojednávaní. Podľa obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 18.02.2022 (č.l. 336 spisu) sa nariadeného pojednávania nezúčastnil žalobca, právny zástupca žalobcu, žalovaný v 1/ rade, pričom pojednávanie bolo uskutočnené za účasti žalovaného v 2/ rade a jeho právneho zástupcu. Týmto postupom okresného súdu, ktorý bol popísaný krajským súdom vyššie, nebola porušená zásada rovnosti strán v súdnom konaní, ktorá je vyjadrená nielen v Čl. 6 ods. 1 CSP, ale aj v čl. 47 Ústavy SR, ktorá sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok subjektov, o ktorých právach a povinnostiach súd rozhoduje. Okresný súd postupoval za dodržania tejto zásady, zabezpečil sporovým stranám spravodlivý proces, pretože zaručil sporovým stranám v danom procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Zásada vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, ktorá je spojená s nutnosťou rovnakých pravidiel hry, ale tiež aj s princípom „rovnosti zbraní“ pre všetky strany súdneho konania, bola okresným súdom dodržaná.

38. Vo vzťahu k postupu okresného súdu je potrebné uviesť, že tento postupoval v súlade s Čl. 6 ods. 1 CSP, ako aj v spojení s Čl. 8 CSP, keď v zmysle relevantných návrhov sporových strán vykonával dokazovanie, a to listinnými dôkazmi a výsluchom žalovaného v 2/ rade. Pokiaľ v konaní pred okresným súdom vo veci boli produkované dôkazné prostriedky, ktoré boli okresným súdom hodnotené a z ktorých okresný súd ustálil nedôvodnosť žalobcovho nároku, tak z tejto roviny nebolo možné konštatovať, že by postupom okresného súdu došlo k porušeniu zásady rovnosti, ak okresný súd vykonané dôkazy hodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, so zohľadnením toho, čo z vykonaných prostriedkov vyšlo najavo. Krajský súd konštatuje, že žalobca mal možnosť uplatňovať prostriedky procesného útoku v súvislosti s uplatnením žalobného nároku. Nedošlo k zásahu do práv žalobcu ako sporovej strany.

39. V zhode s okresným súdom i krajský súd uvádza, že žalobca v podanej žalobe - návrhu v upomínacom konaní doručenom Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 25.09.2020 v spojení so zmenou žaloby, pripustenou uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 50Cb/65/2020-172 zo dňa 4. februára 2021, vymedzenými skutkovými tvrdeniami vyjadril uplatnený žalobný nárok voči žalovanému v 2/ rade, ktorý nepochybne mal zmluvný základ v Zmluve o kontokorentnom úvere č. MU-8002648980 zo dňa 19.4.2018 v spojení so Všeobecnými úverovými podmienkami Tatra banka, a.s., zo dňa 07.03.2008, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, ktoré rozhodujúce skutočnosti a dôkazy sa tak stali základom žalobného nároku, v spojení aj s ďalšími včas predloženými listinnými dôkazmi, ktorými žalobca preukazoval svoju pohľadávku voči žalovanému v 2/ rade, ktorý v zmysle „Dohody o ručení, Vyhlásení a Závazkom Ručiteľa“ prevzal ručiteľský záväzok za uspokojenie pohľadávky žalobcu ako veriteľa voči žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi zo zmluvy o úvere. Opísaním rozhodujúcich skutočností tak žalobca určil vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade, o čom a na akom skutkovom základe má súd rozhodnúť, s tvrdením, že žalobca doručil žalovanému v 1/ rade ako dlžníkovi Oznámenie o ukončení Obnovy úveru zo dňa 25.01.2019 podľa čl. III. bodu 3.4. zmluvy, pričom konečná splatnosť úveru nastala dňa 31.03.2019. Žalobca v žalobe a následných vyjadreniach uviedol, že dlžná istina predstavuje sumu 101.980,91 Eur, z ktorej uplatňuje iba čiastočný nárok, a to v rozsahu 10.000 Eur.

40. Žalobca v podanom odvolaní predovšetkým namietal nesprávne posúdenie okresným súdom, vo vzťahu k nepreukázanému doručeniu oznámenia o ukončení obnovy kontokorentného úveru, vo väzbe na sekundárny útok in eventum, a to, že žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

41. Krajský súd uvádza, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania, ku ktorým mohol okresný súd a rovnako i odvolací súd prihliaďnúť, tieto nepreukázali tvrdenie žalobcu o doručení Oznámenia o ukončení Obnovy zo dňa 25.01.2019 žalovanému v 1/ rade, a to postupom dohodnutým v čl. XVI. bod 16.3. Všeobecných úverových podmienok, ktoré doručenie bolo žalovaným v 1/ rade a žalovaným v 2/ rade popierané. Tým, že žalobca nepreukázal doručenie Oznámenia o ukončení Obnovy dňa konečnej splatnosti úveru zo dňa 25.01.2019 žalovanému v 1/ rade, nepreukázal, že nastali účinky spojené s dňom konečnej splatnosti úveru v zmysle čl. VII. Všeobecných úverových podmienok, a to dňom 31.03.2019. Teda, ak žalobca na skutkovom základe vymedzenom v žalobe nepreukázal, že nastala konečná splatnosť úveru dňom 31.03.2019, potom nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku voči žalovanému v 2/ rade v postavení ručiteľa, pretože nepreukázal existenciu splatnej zabezpečovanej pohľadávky voči žalovanému v 1/ rade, ktorej existencia je predpokladom záväzku ručiteľa v zmysle dojednania čl. VI. bod 6.6.2. zmluvy o úvere tak, ako správne konštatoval okresný súd v odseku 28. odôvodnenia svojho rozsudku.

42. Námietka žalobcu, že okresný súd vo väzbe na schválený zmier medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade a jeho obsah nesprávne vyhodnotil dôvodnosť uplatneného nároku voči žalovanému v 2/ rade v postavení ručiteľa, ako aj, že sa nevysporiadal so sekundárnym útokom žalobcu, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V súvislosti s tvrdením, že uzavretím zmierny žalobcu so žalovaným v 1/ rade zanikla spornosť otázky zosplatenia úveru aj vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade ako ručiteľovi, poukazuje na to, že vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade žalobca vyjadril skutkové tvrdenia o existencii splatnej zabezpečovanej pohľadávky voči dlžníkovi (žalovanému v 1/ rade) na základe oznámenia o ukončení automatickej obnovy úveru podľa bodu 3.4. zmluvy o kontokorentnom úvere. Zmierom sa predsa rozumie dohoda strán uzavretá v priebehu konania, ktorou si upravujú svoje práva a povinnosti, v danom prípade žalobcu a žalovaného v 1/ rade, pričom jediným predpokladom pre schválenie zmierny je súlad so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Úlohou súdu pre rozhodnutie o tom, či navrhnutý zmier schváli alebo nie, je vykonať dokazovanie len v takom rozsahu, aby mal preukázané, že navrhnutý zmier nie je v rozpore s kogentnými ustanoveniami právnych predpisov, alebo ich neobchádza. Nie je úlohou súdu vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aký by si vyžadovalo autoritatívne rozhodnutie súdu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. októbra 2010, sp. zn. 5 M Cdo 11/2009). V prípade zmierny uzatvoreného medzi žalobcom a žalovaným v 1/ rade, ktorý bol schválený uznesením okresného súdu č.k. 50Cb/65/2020-347 zo dňa 18. februára 2022, ktorému predchádzalo uznesenie č.k. 50Cb/65/2020-345 zo dňa 18. februára 2022, ktorým bola pripustená zmena žaloby voči žalovanému v 1/ rade, sa nevykonávalo dokazovanie k otázke doručovania oznámenia o ukončení obnovy úveru a účinkov spojených s dňom konečnej splatnosti úveru v zmysle článku III. bod 3.4. zmluvy o kontokorentnom úvere v spojení s článkom VII. bod 7.3. Všeobecných úverových podmienok, a preto zhodnotenie žalobcu v odvolaní o upustení od spornej skutočnosti zosplatenia úveru na základe Oznámenia o ukončení Obnovy zo dňa 25.01.2019, s účinkami dňa 31.03.2019 žalovaným v 1/ rade,

nebolo namieste. Samotná okolnosť, že žalovaný v 1/ rade ako dlžník uzavrel so žalobcom súdny zmier, ktorý bol súdom schválený, avšak vo väzbe na obranu žalovaného v 2/ rade bola bez vplyvu, keďže v zmysle ust. § 306 ods. 1 CSP ručiteľ môže voči veriteľovi uplatniť všetky námietky, na ktorých uplatnenie je oprávnený dlžník.

43. Ak žalobca zvyrazňoval sekundárny útok, tak v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na podanie žalobcu zo dňa 09.02.2021 (č.l. 181-183 spisu), v ktorom vyjadril, že „...„Keďže však žalovaní spochybňujú ukončenie obnovy kontokorentného úveru, resp. doručenie upovedomenia o tomto ukončení žalovanému v 1. rade, dovoľujeme si uviesť, že sú tu okrem iného splnené aj podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti žalovaného úveru. Z tohto dôvodu naša spoločnosť v súlade s čl. XIII. bod 13.1. písm. a) Všeobecných úverových podmienok z opatrnosti pristúpila aj k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti žalovaného úveru“, a zároveň v tomto podaní žalobca uviedol „...„Zdôrazňujeme však a trváme na tom, že zosplatenie úveru podľa nás nastalo už z dôvodu ukončenia obnovy úveru dňa 31.03.2019. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti sme teraz pristúpili iba z opatrnosti a výlučne sekundárne v nadväznosti na námietky žalovaných“. K tomuto podaniu žalobca pripojil listinu - podací hárok datovaný dňom 20.01.2021, Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzva na zaplatenie datovanú dňom 20.01.2021, v ktorom vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a súčasne vyzval (žalovaného v 1/ rade) na splatenie celkovej pohľadávky veriteľa s lehotou na zaplatenie do 7 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Krajský súd uvedené podanie žalobcu hodnotí v zhode so záverom okresného súdu vyjadreným v odseku 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že žalobca napriek doplneniu rozhodujúcich skutočností tvrdých v žalobe, zmenu žaloby nenavrhol a zotrval na pôvodnom skutkovom vymedzení žalobného návrhu, ktorým bol okresný súd viazaný. Ak žalobca vo vzťahu k tomuto záveru okresného súdu namietal nesprávnu aplikáciu ust. § 140 CSP a nesprávne právne posúdenie veci, s tvrdením, že za zmenu žaloby sa považuje už len podstatná zmena skutkových tvrdení, k čomu nemusí pristúpiť žiadny osobitný formálny návrh zo strany žalobcu, tak krajský súd uvádza, že zmena žaloby je prejavom (jednou z foriem) dispozičnej zásady, ktorá je typická pre sporové konanie a umožňuje strane sporu, vystupujúcej na strane žalobcu (na strane žalovaného len v prípade zmeny vzájomnej žaloby), aby modifikovala svoj žalobný návrh, ktorý však nie je prostriedkom procesného útoku alebo obrany.

44. Z ustanovenia § 140 CSP vyplýva, že zmenou žaloby je návrh, že za zmenu žaloby sa považuje i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdých v žalobe. Predsa, nepochybne určujúcim pre meritórne rozhodnutie sporu medzi žalobcom a žalovaným v 2/ rade bolo ustálenie predmetu konania. Predmet konania (obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitom), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opisáním skutkového deja. To, že žalobca nezmenil uplatnený nárok voči žalovanému v 2/ rade spôsobom predpokladaným procesnou úpravou v § 140 CSP, potvrdilo samotné jeho podanie zo dňa 09.02.2021, kde zdôraznil, a to tučným písmom, a trval na tom, že zosplatenie úveru nastalo z dôvodu ukončenia obnovy úveru zo dňa 31.03.2019, pričom k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pristúpil iba z opatrnosti. Ak následne v odvolaní tvrdil, že išlo len o sekundárny útok, tak vo vzťahu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru išlo jednoznačne o kvalitatívne odlišné skutkové tvrdenie. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak na takto prejavené doplnenie vo vzťahu k nároku uplatňovanému žalobou, vzhľadom na práve zdôrazňovanie žalobcu, nereagoval.

45. V tejto súvislosti krajský súd zvyrazňuje to, že je tu práve dominantný dispozičný princíp v civilnom sporovom konaní, keď žalobca je ohľadom ním uplatňovaných práv v konaní dominus litis (pán sporu), teda vychádza sa z dispozičných úkonov žalobcu, a to relevantného dispozičného úkonu, ktorý je práve prejavom jeho slobody v dispozícii s konaním. Zmena žaloby ako dispozičný úkon je úkonom patriacim výlučne žalobcovi a je v zmysle ust. § 123 ods. 2 CSP podaním vo veci samej, a preto nemožno súhlasiť so žalobcom, že k podstatnej zmene skutkových tvrdení nemusí pristúpiť žiadny osobitný formálny návrh zo strany žalobcu. Predsa Civilný sporový poriadok za zmenu žaloby považuje „aj podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdých v žalobe“, ktorá explicitná úprava v predošlom procesnom kódexe Občianskeho súdneho poriadku absentovala. Je potrebné zdôrazniť, že na rozdiel od kvalitatívnej alebo kvantitatívnej zmeny návrhu, podstatnou zmenou alebo doplnením rozhodujúcich skutočností nedochádza k zmene žalobného petitu. Preto za podstatnú zmenu skutkových okolností tvrdých v žalobe je potrebné považovať také doplnenia či upresnenia, ktoré môžu mať dopad na uplatnený žalobný nárok. Pokiaľ žalobca takýto formálny návrh v rámci svojho dispozičného procesného úkonu neuskutočnil, potom nebol ani dôvod pre okresný súd postupovať v

zmysle ust. § 129 CSP. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na to, že žalobcovi, s prihladnutím na jeho profesionálne právne zastúpenie, za aplikácie Čl. 11 ods. 3 CSP bol zrejmý predmet konania, keď žalobca v žalobe tvrdil splnenie podmienok pre splatnosť svojho nároku, oproti čomu tu bola obrana žalovaného v 2/ rade o nedodržaní zmluvných podmienok, pričom bolo na žalobcovi, aby, pokiaľ tvrdil podstatnú zmenu skutkových okolností, na tieto práve v zmysle Čl. 11 ods. 3 CSP zo strany žalobcu bol zvolený relevantný postup. Teda, ak na jednej strane žalobca zmenil skutkové okolnosti, a to v tvrdení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, k vyhláseniu ktorého došlo dňa 20.1.2021 a súčasne trval na tom, že k splatnosti uplatneného nároku (voči žalovanému v 2/ rade) došlo z dôvodu ukončenia obnovy úveru dňa 31.03.2019, tak potom na žalobcom tvrdené doplnenie rozhodujúcich skutočností, oproti tvrdeniam vyjadreným v žalobe žalobcu nebolo možné prihliadať, pretože žalobca od začiatku vyvolania súdneho sporu odôvodňoval svoj žalobný nárok voči žalovanému v 2/ rade od tvrdenia ukončenia automatickej obnovy úveru a konečnej splatnosti pohľadávky ku dňu 31.03.2019. Predsa iné tvrdenia a okolnosti sa preukazujú a podľa zmluvy vyžadujú pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru.

46. K námietke žalobcu, že účinky oznámenia o ukončení obnovy nastali, pretože bolo žalovanému v 1/ rade riadne doručené, je potrebné zo strany krajského súdu uviesť, že uvedené zostalo i v odvolacom konaní len v rovine tvrdenia, bez preukázania tohto doručenia oznámenia postupom dojednaným vo Všeobecných úverových podmienkach.

47. Na základe odvolania žalobcu krajský súd nezistil dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku, ani pre jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, preto vo vyvolanom odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný v 2/ rade, ktorému voči žalobcovi bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.